

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618203609
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5618203609.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, vo veci starostlivosti o toho času plnoletého G. U. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, právne zastúpený JUDr. Jánom Bartánusom, advokátom so sídlom A. H. X, M., dieťaťa matky D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. U. XXXX/XXA, U., Slovenská republika, toho času bytom G. M. XX, právne zastúpenej spoločnosťou In Medias Res, s.r.o., so sídlom Sladovnícka 13, Trnava, a otca U. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, právne zastúpeného advokátom JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom so sídlom Ul. X. I. XXX, W. I., v konaní o zmenu osobnej starostlivosti a určenie výživného, o odvolaní plnoletého dieťaťa a otca proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 1P/232/2018-376 zo dňa 21. septembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolanie otca o d m i e t a .

Rozsudok okresného súdu vo výroku IV., ktorým konanie o zmenu osobnej starostlivosti zastavil, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku rozsudok okresného súdu m e n í t a k , ž e :

I. Matka je p o v i n n á prispievať na výživu syna G. U. G., nar. XX.XX.XXXX, sumou 120,- eur mesačne za obdobie od 17.04.2018 do 15.05.2020 k rukám syna G. U. G..

II. Zameškané výživné za obdobie od 17.04.2018 do 15.05.2020 2.994,50 eur je matka p o v i n n á zaplatiť v splátkach po 200,- eur mesačne k rukám G. U. G. vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca až do zaplatenia celého dlhu, pričom nezaplatením č o i len jednej splátky riadne a včas, sa stane splatným celý dlh.

III. Vo zvyšku návrh na určenie výživného z a m i e t a .

IV. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd I. uložil matke povinnosť prispievať na výživu t. č. plnoletého syna G. U. G., nar. XX.XX.XXXX, sumou po 50,- eur mesačne, vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca, k rukám toho času plnoletého syna G. U. G., nar. XX.XX.XXXX, počnúc od 17.04.2018 do 15.05.2020. II. Zameškané výživné za obdobie od 17. 4. 2018 do 15.05.2020 vo výške 1.247,52,- eur je matka povinná zaplatiť v splátkach po 60,- eur mesačne, vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca až do zaplatenia celého dlhu na zameškanom výživnom, pričom nezaplatením č o i len jednej splátky riadne a včas sa stane splatným celý zvyšný dlh na výživnom naraz. III. Súd návrh otca

a plnoletého syna na určenie výživného vo zvyšnej časti zamietol. IV. Súd konanie o zmenu osobnej starostlivosti zastavil. V. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu sa opiera o ustanovenia § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, súd konštatuje, že návrh na určenie výživného na plnoletého syna, po faktickej zmene osobnej starostlivosti otcom, je dôvodný. V konaní bolo nepochybne preukázané, že G. U. G. bol v osobnej starostlivosti otca od septembra 2016. Súd v súčasnosti určuje výživné za obdobie odo dňa podania návrhu otca, t. j. od 17.04.2018, až do dňa ukončenia štúdia syna maturitnou skúškou 15.05.2020. Preukázané bolo, že v uvedenom období prevažnú mieru nákladov súvisiacich s upokojovaním potrieb syna uhrádzal otec. Matka si vyživovaciu povinnosť vo vzťahu ku synovi neplnila pravidelne, s výnimkou občasných nákupov oblečenia, školských výdavkov, cestovného a vreckového. Osobnou mierou sa podieľala na starostlivosti o syna najmä návštevami školy pri riešení nedostatkov v správaní syna v školskom i internátnom prostredí, a to opakovane najmä do začiatku školského roka 2019/2020. V konaní bolo taktiež nepochybne preukázané, že prevažnú mieru osobnej starostlivosti a vyživovaciu povinnosť ku mladšiemu synovi S. U. G. plnila matka, otcovi, vznikol dlh na zameškanom výživnom voči nemu, aktuálne v sume viac ako 14.000,- eur. Otec začal plniť pravidelne vyživovaciu povinnosť na syna v rámci určeného zvýšeného výživného od konca roku 2018, dlh na zameškanom výživnom pravidelne neplní. Súd mal v konaní preukázané, že pri rozhodovaní o uplatňovanom nároku na určenie výživného sú splnené všetky predpoklady pre legitimitu tohto návrhu, pretože vyživovacia povinnosť v predmetnom období zákonne zavazovala nielen otca, ale i matku. Z hľadiska posudzovania výšky výživného súd prihliadal na odôvodnené potreby G. U. G. v predmetnom období, jeho vek, prípravu na budúce povolanie štúdiom na strednej odbornej škole mimo miesta obvyklého bydliska, záujmové aktivity, ako aj na zárobkové možnosti a schopnosti matky, jej životné náklady, výdavky a mieru plnenia si vyživovacej povinnosti nielen ku najstaršiemu synovi, ale i k dvom mladším synom, t. č. vo veku 12 a 15 rokov, a najmä syn S. U. je vo veku intenzívneho rastu a vývoja, so zvýšenými výdavkami s tým súvisiacimi. Súd skúmal i zárobkové možnosti a schopnosti otca. V prechodnom období, kedy otec mimosezónne nepracoval, bol evidovaný na úrade práce. V danom období nemal príjem z dôvodu nesplnenia zákonných kritérií a z dôvodu exekučného vymáhania jeho záväzkov. Súd poukazuje na niekoľkonásobne vyšší disponibilný príjem otca, než mala matka najmä v období rokov 2017 až 2020, keď bol zamestnaný v zahraničí. V prechodných, mimosezónnych obdobiach pobytu otca na Slovensku nepreukázal osobitnú snahu nájsť si zamestnanie, pritom súd poukazuje na skutočnosť, že v roku 2016 bol ukončený pracovný pomer otca v spoločnosti DADKAR, s. r. o. dohodou. Súd tiež pri určovaní primeranej miery výživného poukazuje na skutočnosť, že prevažnú mieru osobnej starostlivosti synovi v rozhodnom období nevenoval otec, ale túto rolu suplovali za neho jeho rodičia. Podľa daňových priznaní matkin príjem v posudzovanom období bol vo výraznej disproporcii voči príjmu otca, pričom v starostlivosti má ďalšie maloleté dieťa toho istého otca, ktorý dlhodobo v minulosti, fakticky až do novembra 2018, zanedbával pravidelné plnenie svojej bežnej vyživovacej povinnosti voči nemu, čím dochádzalo aj ku redukcii dostupných zdrojov matky na plnenie vyživovacej povinnosti voči synovi G. U., a aj v súčasnosti si plní otec vyživovaciu povinnosť voči synovi S. U. len čiastočne, keď stále je evidovaný dlh na zameškanom výživnom v sume viac ako 14.000,- eur. Matka je živnostníčka, vyučujúca tanec, s limitovanými možnosťami zárobku v aktuálnom období protipandemických opatrení. V prechodnom období apríl až jún 2021 dosahovala čistý príjem 400,00 eur mesačne. Od 01.07.2021 je bez príjmu, snaží sa o získanie ďalšieho zdroja zárobku. S poukazom na zistené skutočnosti súd považuje za primeranú výšku určeného výživného za rozhodné obdobie v sume po 50,- eur mesačne, počnúc od podania návrhu 17.04.2018, do ukončenia štúdia už plnoletého syna 15.05.2020, ktoré je matka povinná plniť k jeho rukám, so vznikom zameškaného výživného vo výške 1.247,50 eur za dané obdobie, ktoré súd zaviazal matku zaplatiť v splátkach po 60,- eur mesačne, vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca až do zaplatenia celého dlhu na zameškanom výživnom, pričom nezaplatením čo i len jednej splátky riadne a včas sa stane splatným celý zvyšný dlh na výživnom naraz. Súd návrh otca a plnoletého syna na určenie výživného vo zvyšnej časti ako nedôvodný zamietol. Súčasne súd rozhodol o zastavení konania o zmenu osobnej starostlivosti z dôvodu nadobudnutia plnoletosti G. U. G. dňom XX.XX.XXXX. Súčasne súd rozhodol o trovách konania v súlade s ust. § 52 Civilného mimosporového poriadku, keď žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku plnoletý syn, a to voči výrokom I., II., III. rozsudku. Uvádza, že okresný súd nesprávne posúdil schopnosti a možnosti matky platiť výživné, a preto jej uložil povinnosť prispievať na výživu iba vo výške 50,- eur mesačne. Okresný súd tiež nesprávne určil

obdobie, za ktoré bola matka povinná výživné platiť. Súd pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal z príjmu matky tak, ako vyplýval z ňou predložených listinných dôkazov a tvrdení. Tieto tvrdenia a listinné dôkazy nepreukazujú skutočné schopnosti a možnosti matky. Matka žila v rozhodnom období v H., kde mala možnosť zabezpečiť si vyšší príjem, aký preukazovala listinnými dôkazmi. Priemerná mzda v Juhomoravskom kraji bola za celé obdobie 26.629,- Kč a viac, čo je cca 1.000,- eur a viac mesačne. Matka nemá žiadne závažné zdravotné problémy a ani žiadne iné prekážky jej nebránili, aby si zabezpečila príjem dostatočne vysoký na to, aby si plnila vyživovaciu povinnosť vo vyššej výške ako iba 50,- eur mesačne. Suma 50,- eur mesačne za obdobie od 17.04.2018 do 15.05.2020 je dokonca nižšia, ako suma rodinných prídavkov, ktoré matka na syna G. obdržala za dobu, kedy bol v osobnej starostlivosti otca. Tieto rodinné prídavky nevyplatila ani otcovi ani synovi. Je pravda, že matka má ďalšie dve vyživovacie povinnosti. Syn R. má aj otca, ktorý je tiež povinný ho vyživovať. Na syna S. otec platil výživné tak, ako vysvetlil v priebehu konania. Výška vyživovacej povinnosti matky podľa napadnutého rozsudku nezodpovedá nielen jej schopnostiam a možnostiam, ale ani potrebám dieťaťa. Dieťa bolo v otcovej starostlivosti po celú dobu jeho štúdia na strednej škole, teda v čase, kedy sú životné potreby dieťaťa vysoké. Za celú tú dobu matka neprispievala na výživu syna takmer nijako. Okrem pár symbolických plnení, ktoré uviedlo dieťa pri výsluchu, mu neprispela nijako. Ani peňažne ani nepeňažne, ani starostlivosťou, ani záujmom. Preto je výška vyživovacej povinnosti v sume 50,- eur mesačne príliš nízka. Dieťa považuje za primeranú sumu aspoň vo výške 150,- eur mesačne, teda v rovnakej výške, ako jej bola určená vyživovacia povinnosť voči druhému synovi S.. Okresný súd rozhodol o povinnosti matky prispievať na výživné za obdobie od 17.04.2018, kedy súd začal konanie o zmene osobnej starostlivosti. Vychádzal pritom z právneho názoru odvolacieho súdu z jeho uznesenia zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 11CoP/31/2019. Tento názor je podľa dieťaťa nesprávny a vyživovacia povinnosť matky mala byť určená za celé obdobie, kedy bolo dieťa v osobnej starostlivosti otca. Takýto názor potvrdzuje aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.02.2021, sp. zn. 3Cdo/91/2019. Podľa tohto uznesenia je faktický stav osobnej starostlivosti takou zmenou pomerov, ktorá odôvodňuje určenie vyživovacej povinnosti aj späťne za celé obdobie faktickej osobnej starostlivosti o dieťa. Teda v prejednávanej veci od začiatku septembra 2016 tak, ako to navrhovalo dieťa. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby Krajský súd v Žiline zmenil napadnutý rozsudok tak, že matke uloží povinnosť prispievať na výživu sumou 150,- eur mesačne za obdobie od 01.09.2016 do 15.05.2020.

4. V zákonnej lehote podal odvolanie aj otec, obsah tohto odvolania je totožný s odvolaním syna.

5. Kolízny opatrovník k odvolaniam uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie.

6. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca a syna uviedla, že pokiaľ ide o jej schopnosti a možnosti, súd prvej inštancie správne a logicky vychádzal z objektívne preukázaného príjmu matky za celé rozhodné obdobie. Aktuálna námietka odvolateľov v tejto otázke pôsobí do značnej miery zmätočne a nepresvedčivo, keďže ako vyplýva z priebehu celého konania, ani jeden z odvolateľov túto skutočnosť (dôveryhodnosť predložených dôkazov, výšku preukázaného príjmu matky) v priebehu celého konania relevantne nenamietal. Akékoľvek ďalšie aktuálne vznesené námietky zo strany odvolateľov tak pôsobia výslovne účelovým dojmom, nemajú tak skutkové ani právne opodstatnenie. Hypotézy ohľadne miesta pobytu matky a v tejto súvislosti možnosti zabezpečenia vyššieho príjmu, možno vyhodnotiť ako neudržateľné a v špekulatívnej rovine. Rovnako tak predkladané listinné doklady zo strany odvolateľov v tomto kontexte, bez ohľadu na procesnú skutočnosť, že sa nejedná o žiadne novoty, a teda žiadne nové dôkazy, ktoré by nemohli odvolatelia predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie, čo zakladá ich aktuálnu neprípustnosť, nemajú žiaden hmatateľný význam pre rozhodovanie súdu. Súd musí totiž vychádzať z reálne podloženého skutkového stavu a nemôže sa uchýliť k dohadom, úvahám a vyvráteným domnienkam. Pokiaľ ide o tvrdenie ohľadom starostlivosti o plnoletého syna zo strany matky za obdobie jeho štúdia na strednej škole, kedy všetky platby ZRPŠ, rodičovského a iných príspevkov, ďalej riešenie dochádzky a prospechu riešila matka. Matka poukazuje aj na ďalšie vyživovacie povinnosti k synom S. a R.. Vo vzťahu k maloletému S. odvolatelia uvádzajú nepravdy, kde súd dospel k jednoznačnému záveru, že otec má vysoký dlh na výživnom vo vzťahu k maloletému S. vo výške 14.135,- eur a takisto z dokladov predložených z jeho strany nevyplývajú ani pravidelné platby výživného na maloletého S. v súdom ustálennej výške. Otec dlhodobo a kontinuálne nerešpektuje právoplatné rozhodnutia súdov v tejto otázke. Pokiaľ ide o námietku nesprávne určeného obdobia výživného určeného súdom, sami odvolatelia potvrdzujú, že súd prvej inštancie postupoval v zmysle záväzného právneho názoru vysloveného Krajským súdom v Žiline. S týmto nemali odvolatelia v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žiaden problém, nevzniesli voči tomuto záveru žiadnu

legitímnu námietku. Navyiac otec sám potvrdil, že z jeho strany sa nejednalo o nepretržitú a výlučnú osobnú starostlivosť o syna G. v rozhodnom období, keďže v období od októbra 2016 do synovej plnoletosti sa preukázateľne zdržiaval v zahraničí, v tomto období syn G. býval rôzne u jeho rodičov, na internáte, v podnájme. Sám neplatil v období od decembra 2015 do septembra 2016 na svojho syna G. ani len euro stanoveného výživného. Pre zrejmú rozporuplnosť a nedobromyseľnosť nároku uplatňovaného zo strany plnoletého syna voči matke v tomto konaní svedčí i tá skutočnosť, že plnoletý syn sa vedome zriekol značnej sumy výživného vo výške cca 10.000,- eur, na ktorú mal legitímny nárok, nezaplateného zo strany otca, riadne uplatneného v exekučnom konaní. Rozhodnutie súdu je správne v súlade so základnými princípmi Civilného sporového i mimosporového poriadku, pričom jeho rozhodnutie je zrozumiteľné a spravodlivé. Rozsudok žiada potvrdiť ako vecne správny.

7. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prieskumu napadnutého rozsudku sa musel vysporiadať s prípustnosťou opravného prostriedku otca voči rozsudku súdu prvej inštancie.

8. V zmysle ust. § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

9. Odvolací súd dospel k záveru, že otec nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania. V čase maloletosti syna bol účastníkom konania o zmenu výchovy a určenie výživného ako zákonný zástupca maloletého G. U. G.. Dosiahnutím plnoletosti syn, o ktorého výžive sa toho času rozhoduje nadobudol procesnú spôsobilosť v konaní a otec prestal byť účastníkom konania, v ktorom sa toho času rozhoduje, už iba o určení výživného. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie otca ako odvolanie podané neoprávnenou osobou odmietol.

10. Krajský súd v Žiline preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe odvolania syna G. U. G. v rozsahu a z dôvodov vyplývajúcich z ust. § 65, § 66, § 67 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV., ktorým súd konanie o zmenu osobnej starostlivosti zastavil, potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP a vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zmysle ust. § 388 CSP.

11. V zmysle ust. § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

12. Odvolací súd považuje odvolanie syna za čiastočne dôvodné, pokiaľ ide o výšku výživného určeného matke za rozhodné obdobie, t. j. od 17.04.2018 do 15.05.2020. Pokiaľ však ide o rozhodné obdobie, po ktoré súd prvej inštancie určil matke povinnosť prispievať na výživu syna, v tomto smere nepovažuje odvolací súd odvolacie námietky syna za relevantné a odvolanie je v tomto smere nedôvodné.

13. Medzi stranami nie je sporné, že vyživovacia povinnosť matky voči synovi G. U. G. trvala do 15.05.2020, kedy syn ukončil štúdium na strednej škole a nadobudol schopnosť sa živiť.

14. Odvolaním napadnutý je počiatok určenia vyživovacej povinnosti matke, keď súd v súlade už so skôr vysloveným právnym záverom odvolacieho súdu určil túto vyživovaciu povinnosť od 17.04.2018, kedy bolo začaté konanie ex offa o zmenu výchovy v tom čase ešte maloletého G. U. G., s ktorým konaním je spojené aj konanie o určenie výživného. Odvolateľ má za to, že k určení výživného malo dôjsť od 01.09.2016, kedy nastala zmena osobnej starostlivosti a odkedy syn prestal žiť s matkou.

15. Hmotnoprávnou podmienkou pre zmenu skoršieho rozhodnutia o výživnom je zmena pomerov, ktorá nastala na strane výživou oprávnenej alebo povinnej osoby. Nepochybne aj faktická zmena starostlivosti je takou zmenou pomerov, ktorá je dôvodom pre zmenu rozhodnutia o výživnom. V súdenom prípade je nepochybné, že zmena pomerov nastala skutočnosťou, že syn G. U. G. v priebehu roku 2016 prestal byť fakticky v osobnej starostlivosti matky, ktorá do toho času na neho poberala výživné. V zmysle uvedeného nastala hmotnoprávna podmienka odôvodňujúca zmenu rozhodnutia o výživnom v tom smere, aby na platenie výživného bola zaviazaná matka, ktorá osobnú starostlivosť dieťaťu neposkytovala.

16. Na to, aby však súd mohol pristúpiť k uloženiu povinnosti matke platiť výživné na vtedy ešte maloletého syna, bolo splnenie procesnej podmienky, ktorou je podanie návrhu na súd o zmenu skôr

vydaného rozhodnutia, resp. začatie konania ex offu. K takejto skutočnosti došlo až počnúc 17.04.2018, keď sa ex offu začalo konanie o zmenu výchovy maloletého G. U. G., s ktorým konaním je aj spojené konanie o určenie výživného. Až od tohto momentu, kedy došlo k splneniu nielen hmotnoprávnej (zmena pomerov), ale aj procesnej podmienky (podanie návrhu alebo začatie konania ex offu) môže dôjsť k zmene rozhodnutia o výživnom.

17. Z ust. § 77 ods. 1 druhá veta vyplýva, že právo na výživné možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania.

18. Ust. § 77 ods. 1 v tretej vete umožňuje výživné pre maloleté dieťa priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. V súdnej veci však dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré otcovi v čase faktickej zmeny osobnej starostlivosti bránili podať návrh na určenie/zmenu výživného preukázané neboli. Výživné preto možno priznať až počnúc od 17.04.2018, odo dňa začatia konania. o zmenu výchovy v tom čase maloletého dieťaťa, s ktorým je spojené konanie o určenie výživného. Odvolací súd tak zotrúva na svojom závere vyslovenom už v skôr vydanom zrušujúcom uznesení, ktorým sa dôsledne riadil aj súd prvej inštancie.

20. Odvolateľ poukázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR z 25.02.2021 sp. zn. 3Cdo/91/2019. Odvolací súd sa oboznámil s dôvodmi tohto rozhodnutia a konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je v súlade s týmto rozhodnutím súdu vyššej inštancie. Uvedené rozhodnutie rieši otázku, či môže dôjsť k zmene rozhodnutia o výživnom na základe faktickej zmeny osobnej starostlivosti, teda skôr ako súd vydá právoplatné rozhodnutie o zmene výchovy dieťaťa. V súlade s týmto záverom je aj napadnuté rozhodnutie, pretože v danom prípade by potom nedošlo k určeniu výživného vôbec. Keďže v danom prípade o zmene výchovy rozhodnuté nebolo rovnako ako v rozhodnutí vyššej súdnej inštancie, okresný aj odvolací súd považujú za zmenu pomerov faktickú zmenu osobnej starostlivosti. Dôvodom nepriznania výživného od samotnej tejto faktickej zmeny je však skutočnosť nepodania návrhu zo strany otca, pričom v konaní neboli preukázané dôvody osobitného zreteľa, ktoré by podaniu takéhoto návrhu bránili. Doba určenia výživovacej povinnosti matke vo vzťahu k synovi bola určená správne.

21. Odvolací súd sa však nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie pokiaľ ide o určenie výšky výživného, ktoré je povinná platiť matka toho času už plnoletému synovi za rozhodné obdobie, preto odvolací súd pristúpil k zmene rozsudku čo do výšky určeného výživného a od toho sa odvíjajúceho zameškaného výživného. Pokiaľ ide o skutkové závery súdu prvej inštancie s týmito sa odvolací súd stotožňuje a z nich vychádza, preto nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie.

22. Odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie vychádzal z reálnych príjmov matky, pričom nezohľadnil jej potencionálne možnosti dosahovať príjem. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že rozhodné obdobie, po ktoré bolo určené výživné zahŕňa aj čas, kedy sa či už Slovenská republika, tak aj Česká republika nachádzali v čase mimoriadnej situácie, resp. núdzového stavu a kedy trvala pandémia ochorenia COVID-19. Matka vykonávala povolanie, v ktorom možno dôvodne predpokladať výpadok príjmov, naproti tomu v čase pandémie bolo mimoriadne obťažné nájsť si nové zamestnanie, kedy takmer všetky činnosti v dôsledku obmedzení, ktoré platili, boli obmedzené. Na strane druhej, vychádzajúc aj z reálnych príjmov matky súd prvej inštancie dostatočne neprihliadol na skutočnosť, že matka poberala aj rodinné prídavky na syna G. U. (vo výške 23,68 mesačne), ktoré mu nevyplácala a zároveň okrem príjmu z podnikateľskej činnosti mala zdroj príjmu aj od jej partnera, ktorý jej prispieval sumou 800,- eur mesačne. Tieto zistenia vyplývajú zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. V rozhodnom období pritom matka dobrovoľne synovi poskytla na výživu len minimálne plnenia (30,- eur zubár, 10,- eur vreckové, 150,- eur na oblečenie od roku 2016, teda aj mimo rozhodnej doby). Takýto postoj matky považuje odvolací súd za vysoko nemorálny, keď syna na strednej škole, bývajúceho na internáte, následne na priváte, cez víkendy u starých rodičov, nechala ešte v čase maloletosti bez akéhokoľvek relevantného výživného. Hoci v tomto čase ani otec synovi neposkytoval osobnú starostlivosť, výživovaciú povinnosť voči synovi si plnil.

23. Po zohľadnení týchto skutočností dospel odvolací súd k záveru, že za rozhodné obdobie t. j. od 17.04.2018 do 15.05.2020, vychádzajúc z potrieb dieťaťa tak, ako ich zistil súd prvej inštancie a z príjmových pomerov matky, rovnako ako ich zistil súd prvej inštancie je potrebné určiť matke povinnosť prispievať na výživu syna G. U. sumou 120,- eur mesačne.

24. Zameškané výživné za rozhodné obdobie od 17.04.2018 do 15.05.2020 tak predstavuje sumu vo výške 2.994,50 eur. Uvedené obdobie predstavuje 14 dní povinnosti platiť výživné za apríl 2018, t. j. 56,- eur (mesiac apríl má 30 dní, denné výživné zo sumy 120,- eur predstavuje 4,- eurá na deň, za 14 dní 56,- eur), ďalej za 24 mesiacov po 120,- eur, t. j. 2.880,- eur a za pomernú časť mesiaca máj 2020 za 15 dní sumu 58,50 eur (máj má 31 dní, denné výživné zo sumy 120,- eur tak predstavuje 3,90 eur, za 15 dní 58,50 eur). Súd umožnil matke povinnosť zaplatiť dlh v splátkach, pričom stanovil splátky vo výške 200,- eur, majúc za to, že je potrebné, aby sa zameškané výživné dostalo toho času už plnoletému synovi G. U. v primeranom čase. Súd prihliadol aj na skutočnosť, že matka si sama svojim nemorálnym postojom, keď synovi neposkytovala výživné v čase, keď to bolo najviac potrebné, spôsobila vznik tejto situácie spočívajúcej v zameškanom výživnom.

25. Vo zvyšku považoval odvolací súd návrh na určenie výživného za nedôvodný, nezodpovedajúci schopnostiam a možnostiam matky, preto v tejto časti návrh zamietol.

26. Výrok o trovách konania sa opiera o ust. § 396 ods. 2 CSP s poukazom na ust. § 52 CMP, podľa ktorého ustanovenia žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)